

FRANCESCA RODRÍGUEZ

SECRETS

ALGUNS SECRETS SÓN DIFÍCILS DE PAIR...

*«Ahir em vaig poder escapar.
Plovia molt i em costava caminar.
Estava molt fosc i jo no tenia ni idea
d'on anar. Vaig començar a córrer
per un bosc que envoltava la fàbrica.
Vaig caure unes quantes vegades.
Tenia tanta por que fos allà,
que em trobés...».*

FRANCESCA RODRÍGUEZ

SECRETS

Fanbooks

© Francesca Rodríguez, 2023

Autora representada per IMC Agència Literària

© d'aquesta edició: Edicions 62, S. A., Fanbooks, 2023

Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.fanbooks.cat

fanbooks@grup62.com

Primera edició: gener del 2023

ISBN: 978-84-19150-36-3

Dipòsit legal: B. 21.325-2022

Imprès a Catalunya

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

1

L'Anna fixa la vista en una taca d'humitat que embruta la paret del davant, just a sota del televisor. Les parets de l'habitació van ser blanques fa molt temps; ara són d'un gris depriment, igual que els llençols del llit on està estirada. L'han ingressat a l'hospital perquè està esgotada, perquè té el cos entumit després de quatre mesos tancada, perquè li han de fer analítiques i no sap quantes coses més. O això diuen. Ella creu que volen tenir-la controlada, volen saber tot el que ha passat, volen examinar els seus moviments igual que ella feia de petita quan caçava una mosca amb un got de vidre i mirava atentament com agonitzava. L'espremeran com una taronja madura fins que deixi anar els detalls dels quatre mesos, un per un. Ella només vol que la deixin tranquil·la i anar-se'n a casa.

La taca de la paret podria ser un dinosaure amb un cap diminut, el coll molt llarg i la cua enorme. De petita era una experta a endevinar les formes ocultes als núvols, quan viatjava amb cotxe i el seu pare la desafiava a col·leccionar animals al cel. Ara li faria vergonya confessar que aquesta forma difusa li ha recordat un dinosaure.

Intenta concentrar-se en l'interrogatori, buscar les respostes que se li acumulen a la ment per trobar les paraules adequades. Amb tot el temps que ha tingut per pensar què diria, com ho explicaria, i ara es perd en aquest absurd dinosaure que trontolla sota el televisor! Una agent

dels Mossos d'Esquadra s'asseu als peus del llit i la taca del dinosaure desapareix darrere el somriure fals de la policia. Els seus ulls negres la miren fixament, l'escruten sense escrúpols. Fa estona que repeteix el mateix discurs:

—Sé que estàs destrossada i que tens ganes d'anar-te'n a casa, però és important que sapiguem tot el que va passar i que puguem atrapar com més aviat millor qui et va fer això.

L'Anna mira fixament els llavis pintats de rosa discret de l'agent, les dents blanques i ben col·locades, els cabells tenyits de ros recollits en una cua, sota la gorra blava. La mossa força el somriure una altra vegada.

—Ens has d'explicar tot el que recordis.

—Com més triguis a explicar-nos tots els detalls, més temps tindrà ell per escapar-se. —La veu seca del policia amb barba omple l'habitació. El to és més autoritari que el de la dona.

L'Anna el repassa de baix a dalt, intimidada per aquesta veu profunda. Atura la vista a la barba, als llavis prims que segueixen parlant, que demanen una altra vegada detalls, dades, dates. Les llàgrimes ho esborronen tot. L'aire se li congela als pulmons. L'Anna sent que no pot respirar.

2

La inspectora Carme Molina ajusta la porta de l'habitació amb suavitat i camina pel passadís de l'hospital amb gambades decidides. Reprimeix les ganes de cridar l'Anton, de dir-li que és un bocamoll, d'enviar-lo d'una puntada de peu a la comissaria i no deixar-lo sortir mai més. Però ara no és l'Anton simpàtic que va conèixer fa tant a l'Escola de Policia. Ara és el major Fernández, el cap suprem dels Mossos, i no li queda altre remei que aguantar els comentaris fora de lloc i empassar-se els retrets i les paraules. Quin imbècil! El segueix fins a la màquina de cafè que hi ha al final del passadís, mentre escolta un altre cop la mateixa frase:

—Cada segon que passa és un segon que perdem, Carme.

—Ho sé, ho has repetit vint vegades com a mínim, però està bloquejada, ja t'ho he dit. Així no aconseguirem res. Necessitem que ens vegi com a amics, no com a polis.

—Doncs fes-te amiga seva, desbloqueja-la, fes que parli d'una puta vegada. Però fes-ho ja.

—Estava a punt d'aconseguir-ho i l'has cagat. Havies d'obrir la boca...

L'Anton la talla amb una forta trompada contra la màquina de cafè, amb tanta força que la descol·loca.

—Només volia ajudar-te —murmura ell, més calmat.

—Doncs el millor que pots fer és anar-te'n i deixar-me a mi. Ara hi entraré tota sola i ho faré a la meva manera.

La Carme calla. No pot parlar així a un superior. Però és l'Anton, el seu amic Anton.

—Suposo que tots aquests cursos que has fet per tractar les víctimes d'abusos t'han ensenyat tècniques que jo no sé. —Els ulls del major es contrauen fins a convertir-se en unes esclertes—. Em sap greu.

—Disculpes acceptades.

—Vols un cafè?

—Sí.

Ell introdueix unes monedes a la màquina, que vomita un got de plàstic i hi llança a dins un raig fosc. La seva veu és amable:

—Ja vam fer el ridícul donant-la per morta. Ara hem d'atrapar el fill de puta que ho ha fet. Si no, els periodistes ens enfonsaran.

La Carme accepta el got de plàstic que li ofereix. Té raó. La imatge de l'Anna, la noia de somriure tímid, ha ocupat durant quatre mesos les portades de tots els diaris, les pantalles de televisió, els missatges a les xarxes, tot, ho ha ocupat tot. Els Mossos, la Policia Nacional, la Guàrdia Civil i mig Espanya l'han buscat durant aquest temps sense trobar-la. Els pares eren els únics que esperaven tornar a veure viva l'adolescent que va desaparèixer una tarda. Tots els altres la van creure sepultada en algun abocador, ofegada en un pou, llançada a un pantà. Hi va haver especulacions per a tots els gustos. El major fa un glop al seu cafè, s'humiteja els llavis amb la llengua i mira la Carme amb ulls de súplica:

—Hem de saber qui ha sigut, qui és el cabró que l'ha tingut tancada, i detenir-lo. No podem fallar.

—Ho sé. I sé com fer-la parlar.

—Segur?

—Segur. Però necessito que ens deixis soles.

Ell sospira. S'acaba el cafè d'un glop, trenca el got amb la mà i el llença a la paperera que hi ha al costat de la màquina.

—D'aquí dues hores vull un informe a la meva taula.

«Calma, calma, calma», es repeteix l'Anna quan la policia torna a seure al seu costat, al llit. La infermera l'ha destapat per canviar els llençols i les cames escanyolides queden al descobert. Les mou lentament, com si volgués comprovar que encara són seves, que aquests dos membres excessivament prims i més blancs que les parets de l'habitació obeeixen les seves ordres. S'asseu al llit, recolza el cap al respatllet i tanca els ulls. Li costa mirar la poli, aguantar la pressió d'aquells ulls negres que s'han ancorat als seus i que la interroguen sense dir res. Entreobre la boca, a punt de parlar, però calla. Aleshores la policia torna a intentar-ho. La seva veu és suau, un ronc que s'inicia lentament i que arriba a les orelles de l'Anna com una carícia càlida:

—Estarem més tranquil·les tu i jo soles. Necessito que m'expliquis el primer que et vingui a la ment, qualsevol cosa.

L'Anna intenta dominar les ganes de plorar, vol fondre el bloc de gel que se li ha format a la gola, però els dubtes circulen amunt i avall com si resseguissin el reg sanguini.

—He vingut per ajudar-te, per aconseguir que siguis capaç d'explicar tot el que recordis i que puguem detenir el culpable de tot això. Et veus amb ànims de fer-ho? —La policia inventa un to amable que amagui el nerviosisme que vol dissimular.

—Sí, inspectora Molina. —L'Anna té la boca seca, li costa parlar.

—Em dic Carme, això d'inspectora Molina no m'agrada gaire. —Somriu—. Jo t'aniré preguntant, però en qualsevol moment em pots dir: Carme, no puc. I parem. Et sembla bé?

Els ulls verds de l'Anna assenteixen. Contrasten amb la cara pàl·lida i el rostre esgotat.

—Enregistraré allò de què parlem perquè així no he d'anotar el que dius. Si et sembla, explica'm com va començar tot.

Un sospir profund navega per l'aire. L'Anna arrenca, molt a poc a poc:

—He estat tancada en un soterrani.

—Des del primer dia?

—Sí.

—Qui et va tancar al soterrani?

Tanca els ulls i la policia amb prou feines s'atreveix a trencar el silenci tètric de l'habitació; fins i tot procura no escurar-se la gola, no empassar-se la saliva, cap soroll, cap distracció, res. L'Anna exhala una barreja de sentiments. El dolor, la vergonya, la por, tot plegat s'ha compactat en una bola enorme que li oprimeix el pit i no li permet respirar. Deixa escapar el sanglot que havia contingut. L'agent li agafa les mans entre les seves i xiuxiueja:

—Escolta, no passa res si no vols explicar-ho.

La noia la mira amb una força nova i s'eixuga les llàgrimes amb la punta del llençol. Els seus ulls busquen el dinosaure, amagat darrere la gorra de la policia.

—Ahir em vaig poder escapar. Plovia molt i em costava caminar. Estava molt fosc i jo no tenia ni idea d'on anar. Vaig començar a córrer per un bosc que envoltava la

fàbrica. Vaig caure unes quantes vegades. Tenia tanta por que estigués allà, que em trobés... Estava convençuda que corria darrere meu.

S'enfonsa novament en el silenci. Passen uns segons. L'agent torna a preguntar:

—Qui creies que et perseguia?

—Ell.

L'Anna s'atura. Els seus llavis s'uneixen l'un a l'altre amb una força que no pot controlar. Voldria parlar, continuar explicant tots els detalls, però té tanta por de dir alguna cosa que no sigui convenient, d'embarrancar-se en algun moment, de perdre's en el laberint d'aquells mesos, que no és capaç de continuar.

La inspectora Molina no sap què fer, no sap com treure la noia de l'abisme en què s'està precipitant, com aconseguir que trobi la manera de superar tant de dolor i buidar tot allò que li fa mal. No suporta veure com s'enfonsa davant dels seus ulls; està a punt de dir-li que se'n va, que ja la interrogarà un altre dia. I llavors l'Anna torna a parlar:

—Tot això ha passat per culpa meva, perquè vaig voler buscar el meu pare.

Els seus ulls verds es perden al sostre. La inspectora s'imagina el pànic atroç dels mesos tancada en un soterrani fosc. Coneix molt bé aquest sentiment de les víctimes d'abusos, convençudes que són culpables del que els ha passat. Té un instint especial per aconseguir les confessions més íntimes, com si les paraules dels seus interrogats estiguessin tancades en una ampolla de cava i necessessin que algú les destapi, que algú les alliberi per fluir des de les entranyes fins als llavis. Només ha de bussejar en aquest sentiment i deixar que les paraules emergeixin. El silenci funciona, l'Anna arrenca a parlar a poc a poc:

—Va ser a principi de curs, feia poc que havia començat primer de batxillerat. Jo no en sabia res, no tenia ni idea que els meus pares en realitat no ho eren. Em van passar moltes coses. —Sospira i torna a emmudir.

La inspectora pensa a la velocitat de la llum, ha de trobar la manera perquè continuï parlant:

—Coses? Quines coses?

—No sé com explicar-ho.

—Comença pel principi, ja t'he dit que no tenim pressa.

L'Anna dubta uns segons, abans d'arrencar:

—El primer dia de curs vaig conèixer el Guille. Jo soc tímida, em costa parlar, obrir-me a la gent, però amb ell va ser diferent, mai no havia conegut ningú com ell.

Una altra parada. La policia intenta agilitzar la conversa i que l'Anna li confessi com va iniciar la seva relació amb el Guillem Barroso, un dels sospitosos des del primer moment.

—Farem una cosa. Què tal si m'expliques com era la teva vida aleshores? Parla'm de les teves amigues i dels teus amics, del Guille, de l'institut... Et sembla?

—Segur? Això no té res a veure amb el que va venir després.

—Ja arribarem al segrest, tranquil·la.

—No sé per on començar.

—Pel primer dia de curs. Explica-m'ho com si jo fos una amiga a qui fa molt que no veus.

—El Guille era nou a l'institut. Vaig veure'l des de la porta abans d'entrar a classe, el primer dia. Ell ja estava assegut i mirava al seu voltant. De sobte es va aturar en mi, com si el radar dels seus ulls hagués trobat un objectiu on fixar-se. Em fa molta vergonya explicar-li aquestes coses tan íntimes.

La inspectora sospira. Es treu la gorra de l'uniforme i la llança sobre el llit, es deixa anar la goma que li recull els cabells en una cua i mou el cap a dreta i esquerra. La cabellera rossa pren cos i, en uns segons, es transforma en una altra persona davant dels ulls de l'Anna; ara és una dona encara jove que somriu.

—Millor així? L'uniforme em fa semblar més gran. Vinga, oblida't que soc mossa i explica-m'ho tot.

I llavors les paraules flueixen.